

J. D. RINEHART

COROANA
celor TREI

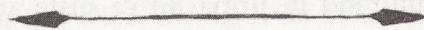
Cartea întâi

editura rao

PROLOG

Cu fața brăzdată de riduri, Melchior stătea în curtea castelului Tor, privind spre ceruri. Deasupra lui scânteiau un milion de stele. Lumina lor era antică și rece, dar ochii lui Melchior erau și mai bătrâni.

Demult, înainte ca stelele să se fi aprins, cerul fusese gol și searbăd. Sub umbra lui, pământul și marea fuseseră cuprinse de întuneric și magie stranie.

Cu mult timp în urmă, lucrurile fuseseră altfel.

Melchior își închise ochii bătrâni și încercă să își aducă aminte de acel timp și loc pierdute de mult. Însă memoria nu-l ajută. Trecutul nu mai exista.

„Nici măcar un vrăjitor nu poate să-și amintească totul“, gândi el.

Când Melchior deschise ochii, cerul arăta altfel.

Chiar deasupra capului său, încadrate de turnurile masive din piatră ale castelului, străluceau trei stele noi. Prima bătea într-un verde deschis, a doua – în roșu, iar a

treia – în auriu. Fiecare lumina mai puternic decât orice altceva de pe cer. Împreună, formau o constelație mică și triunghiulară, care atârna în beznă ca o bijuterie ireală.

– Profetia, șopti Melchior.

Își îndreptă spatele cocârjat. Povara anilor lungi dispăru. Își strânse toiagul între degetele noduroase. Se întoarse și fugi spre scările turnului, mantia-i ponosită și galbenă fluturând în urma lui ca niște aripi. Trecu în fugă pe lângă bucătăria. În pragul unei uși deschise, încadrate de lumina portocalie a cuptorului, stătea un slujitor înghețat, care era pe cale să arunce resturile. În momentul în care vrăjitorul cu părul alb îl depăși în viteză, tânărul scăpă oala din cupru, care zdrăngăni pe dalele de piatră.

Melchior urcă treptele câte două. Scările din piatră înconjurau zidul exterior al turnului principal al castelului. Picioarele goale ale vrăjitorului făceau zgomot pe treptele înguste.

În dreptul unei uși deschise, aflată la trei etaje mai sus, se repezi în interiorul turnului. O serie de pasaje amețitoare îl conduse și mai departe în castel. Coridoarele erau întunecate și pustii. Din cauză că armata regelui Brutan se lupta cu rebelii la Ritherlee, castelul Tor era gol. Melchior murmură niște cuvinte misterioase, iar vârful toiagului său împrăștie un foc rece, luminându-i calea.

Trecând pe sub o boltă joasă, vrăjitorul intră într-o cameră mare, circulară, din care se ridica o scară spiralată. Sub scară, pe o masă șubredă din lemn, ardeau trei lumânări înalte. Era o coincidență sau un alt semn?

Melchior nu credea în coincidențe.

– Hei, cine este acolo? Un gardian burtos se ridică de pe banca pe care moțăia. Nu poți să o vezi pe Kalia. Am primit ordine.

Fără să se oprească, Melchior își roti toiagul în mână. Focul din vârful acestuia se transformă într-un cerc de lumină, care înconjură capul gardianului, unde se contractă într-o clipă, formând un halou strălucitor. De îndată ce lumina atinse fruntea bărbatului, gardianul dădu ochii peste cap și căzu pe podea.

Melchior privi pe fereastră. Cele trei stele se vedeau clar. Probabil că gardianul nu le văzuse, dar, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să o facă, iar alarma urma să se declanșeze.

Melchior trăia de mai mulți ani decât putea număra. Timpul nu i se păruse niciodată atât de prețios.

Urcă cele două sute zece trepte spre camera Kaliei fără să se gândească. Pentru Melchior, numerele conțineau toată magia. „Măsoară lumea și o vei stăpâni.“ Asta era ceea ce știa și ce îi învăța și pe alții, deși era perfect conștient că vrăjile lui nu erau singura cale de a exercita putere.

Magia însemna mai mult decât niște simple numere.

În capătul scării era o ușă masivă din stejar, prin care Melchior trecu, zdrobind-o. Dincolo, era o cameră mare, cu tavan înalt. Flăcările pâlpâiau într-un șemineu. Pereții erau acoperiți de tapiserii. Un coridor adiacent îl conduse dincolo de masa lustruită, cu un singur scaun, în camera în care se afla un pat cu baldachin, împodobit cu mătase.

Pe pat stătea o femeie al cărei chip era îmbujorat. Părul ei lung, auriu-roșcat, era încâlcit și ud de transpirație.

– Au ochii tatălui lor, spuse ea.

Melchior se opri. Îngenunche lângă pat și își lăsă toiagul pe cuvertură. Lumina din vârful acestuia se stinse. Vrăjitorul respira calm și lent, chiar dacă tocmai alergase prin tot castelul.

– Trei, rosti el.

– Da, răspunse Kalia.

Pe pat, în fața ei, se zăreau trei movilițe. La prima vedere, fiecare ar fi putut să fie doar o grămadă de rufe, dar Melchior știa mai bine.

Se aplecă în față, dând la o parte pânza din flanel și se uită, pe rând, în interiorul maldărelor. În fiecare, văzu câte un nou-născut. Fiecare copil era la fel de roz ca și mama lui și avea părul auriu-roșcat. Fiecare avea ochii la fel de negri precum cerul noapții.

– Profetia. Melchior arătă spre fereastră, dincolo de care trei stele tocmai se ridicau în direcția privirii sale.

– Pe tot timpul sarcinii, mi-am tot spus că nu e adevărat, zise Kalia. Nici măcar acum nu prea-mi vine să cred.

– Nu are legătură cu credința, spuse blând Melchior. Aceasta e soarta. Timp de o mie de ani, în Toronia a fost doar război. Aici – își întinse mâinile spre copii – cel puțin, aici, se află promisiunea păcii.

– Dar să-i trimit departe... Melchior, este foarte greu.

– Soarta nu ne favorizează, Kalia. Arătă cu degetul spre fereastră. Stelele deja se înălțau spre mijlocul cerului. Trei stele pentru trei copii, exact așa cum a prezis profetia.

Kalia, și regele va vedea stelele. Nu mai pot păstra secretul copiilor tăi.

Tulburată, Kalia se întoarse spre bebeluși.

– Abia i-am adus pe lume. Cum să renunț la ei?

– Dacă nu mă lași să-i iau, copiii tăi vor muri.

Cuvintele o loviră din plin. Melchior se ura pentru lipsa lui de tact.

„Totuși, dacă nu acționăm rapid, totul va fi pierdut.“

– Nu ar face-o, spuse ea.

– Ba da. Știi mai bine decât oricine altcineva ce spune profetia. Regele va avea tripleți. Ei își vor ucide tatăl și vor conduce în locul lui. Toronia va cunoaște pacea doar când vor ocupa tronul. Arătă spre cei trei copii. Ce crezi că va face regele Brutan când îi va vedea? Crezi că vor apuca răsăritul soarelui?

Kalia îl prinse pe Melchior de mână.

– Atunci, ia-mă și pe mine!

– Kalia, eu...

Niște pași răsunară pe treptele de afară. Se auzi zgomotul săbiilor lovite de pereții din piatră. O voce strigă, inconfundabilă.

– Regele Brutan este aici! Melchior înjură în gând. Așteptaseră prea mult! Nu aveau cum să iasă prin altă parte. Erau prinși în capcană.

Luându-și toiagul, bătrânul vrăjitor își trecu vârful-rile sensibile ale degetelor peste runele sculptate pe suprafața învechită. Degetele lui dansară pe toiag ca pe un instrument muzical, deși nu se auzi niciun sunet. Continuă să bată ritmul cântecului tăcut, sperând că avea să îl termine la timp.

Patru bărbați, înveșmântați în armurile din bronz ale Legiunii regelui, pătrunseră mășăluind în cameră. Imediat ce intrară, un al cincilea bărbat, mai înalt și mai zdravăn decât ceilalți, își făcu loc printre ei. Era îmbrăcat doar cu un halat subțire de noapte, iar părul brunet și barba îi erau dezordonate; cu toate acestea, regele Brutan era mai impozant decât oricare dintre soldații săi.

Kalia suspină și își strânse cămașa de noapte, udă de transpirație, în jurul gâtului.

– Brutan! exclamă ea. Pot să îți explic...

– Să îmi explici? răsună în dormitor vocea lui Brutan. Poți să îmi explici asta? Arată dincolo de fereastră, spre locul în care cele trei stele se ridicau. Kalia nu răspunse.

Regele se apropie de pat. Fruntea lată îi era acoperită de transpirație. Ochii lui negri erau înspăimântători și larg deschiși.

– Ai mințit. Ai spus că vei avea un copil, dar semnele nu mint.

Se aplecă peste cele trei grămăjoare de rufe. Kalia îl prinse de mână, dar el o împinse. Femeia căzu pe spate pe pat, plângând. Brutan apucă pătura în care era înfășurat primul copil și o rupse.

Holbându-se la ce era înăuntru, regele mormăi.

Deschise și al doilea maldăr și mormăi din nou.

Încet, Brutan dădu la o parte al treilea maldăr din flanel, privind atent la ce se afla acolo.

Mormăi încă o dată.

Melchior înaintă, ținând cu grijă toiagul.

– După cum puteți vedea, sire, spuse el, copiilor nu le e dat să trăiască.

Pe pat, cei trei nou-născuți zăceau în văzul tuturor. Mâinile și picioarele le erau depărtate. Pielea le era albastră și zbârcită. Ochii erau închiși. Micile lor piepturi erau nemișcate.

– Sunt morți? întrebă Brutan.

Ridicându-și capul, Kalia țipă.

Melchior făcu o plecăciune.

– S-au născut morți, spuse el. De aceea am fost chemat aici – să văd dacă magia mea ar putea ajuta. Din păcate, am ajuns prea târziu.

– Și profeția? întrebă Brutan.

– Nu s-a îndeplinit.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de suspinele Kaliei, care se aruncă peste copiii ei morți. Apoi Brutan începu să râdă.

– Nu s-a îndeplinit! strigă el. Nu s-a îndeplinit! Vrajitorule, a existat vreodată un moment mai minunat decât acesta? Ei bine, a existat?

– Nu, răspunse Melchior. Acesta este, într-adevăr, un moment minunat.

Brutan o apucă de păr pe Kalia și îi trase capul înapoi. Își lipi buzele de ale ei și o sărută. Când femeia încercă să se retragă, îi răsuci părul până când țipă. În cele din urmă, o împinse într-o parte.

– Dacă mă vei mai minți vreodată, rosti el printre dinți, te voi arde ca pe o vrăjitoare. Arată spre copii. Du-i cât de departe poți de mine. Este un ordin. Înțelege, vrăjitorule?

– Perfect, sire, răspunse Melchior.

De îndată ce Brutan și legionarii plecară, Melchior nu mai strânse toiagul. Lemnul fierbinte se răcise. Ceva care